

Allernaadigſte Konge!

Ved Nabningen af den Rigsdagsſamling, ſom nu ſtunder til Ende, meddeelte Deres Majestæt os, at Preuſſen ved Pragerfreden havde paataget ſig den Forpligtelſe at tilbagegive Danmark den nordlige Deel af Slesvig, forſaavidt Befolkningen ved en fri Afſtemning udtalte ſig derfor. Deres Majestæt erklærede i den Anledning, at Traktatens Ord og den nationale Retning, hvori de europæiſke Forhold havde udviklet ſig, vare en Borgen for, at ogſaa Danmark vilde naae de for Staten betryggende og for Folket naturlige Grændſer, et Maal, hvis Retfærdighed de uinteresserede Magter — og navnlig de Franſkes Keiſer med en af Deres Majestæt dybt paaffjonnet Interesſe — forlængſt havde anerkjendt. Deres Majestæt tilføiede, at De i Gjenforeningen med de trofaste danſke Brødre i Nordſlesvig vilde ſee Opfyldelſen af et Retfærdighedskrav mod dem og den danſke Nationalitet, og tillige deri med Glæde vilde hilſe Pantet paa Deres mægtige Naboes Henſigt om at ſtille ſine Forhold til Danmark paa et varigt og oprigtigt Venſkabs Grundvold.

Allernaadigſte Konge!

Den danſke Rigsdag modtog med levende Tilfredsſtillende denne allerhøieſte Meddelelſe, og den ſaae i Deres Majestæts Udtalelſer et Beviis paa Samſtemning imellem Konge og Folk i dette Danmarks Velfærdſanliggende.

Him Beſtemmelſe i Pragerfreden er imidlertid endnu ligesaaſkildt bragt til Udførelſe ſom for 8 Maaneder ſiden.

I denne lange Mellemtid har viſtnok Nordſlesvigs danſke Befolkning ved ethvert lovligt Middel ſtræbt at lægge ſit Sindelag for Dagen, og der foreligger nu uforkaſteligt Bidneſbyrd om, i hvor ſtor en Deel af Slesvig den danſke Nationalitet og Duffet om Gjenforening med det gamle Fædreland er fremherſkende. Men paa den anden Side ſtaaer ikke blot enkelte Foranſtaltninger, men den hele Fremgangsmaade, ſom følges imod denne Befolkning, i ſkjærende Strid med Pragerfredens Tilſagn og den Udſigt, der derved gaves.

Hver Dag bringer os nye Beviſer paa den ſorgelige Tilſtand, ſom er bleven Følgen deraf.

Overfor ſaadanne Kjendsgjerninger, ſom ogſaa udenfor Danmarks Grændſer have vaakt Opmærksomhed og Miſbilligheſe, kan den danſke Rigsdag ikke ſkilles ad uden for Deres Majestæt at udtale den inderlige og ſmertelige Deeltagelſe, hvormed vi, ligesom det hele danſke Folk, have fulgt vore ſlesvigſke Brødre under alle de Lidelſer, ſom de maae udholde for deres trofaste danſke Sind.

Men ligesom vi vide, at Befolkningen i Nordſlesvig ikke er bleven ſvækket i ſit Mod eller i ſin Tro paa Fremtiden, ſaaledes udtale ogſaa vi for Deres Majestæt ſom vor faſte Fortrøſtning, at den Retfærdighedsſhandling imod Danmark, ſom tilſigtedes ved Beſtemmelſen i Pragerfreden, vil blive fuldbyrdet, fuldbyrdet ſaaledes, at der tilveiebringes den ſande, i Befolkningens Duffe begrundede, Adſkilſe imellem hvad der vil høre til Danmark og hvad der vil høre til Tydſkland, og det uden at der i denne Ordning nedlægges Spiren til fornyet Forvikling og Strid.

Dg naar vi ligesom hele det danſke Folk med udeelt Glæde vilde hilſe en ſaadan Opgjørelſens Dag mellem Danmark og Tydſkland, ſaa vilde dette ogſaa være, fordi vi dele den af Deres Majestæt udtalte Overbeviſning, at herved og kun herved vil den Grundvold være lagt, hvorpaa et varigt og oprigtigt Venſkabsforhold kan bygges imellem Danmark og vort ſydlige Nabofolk.

Vi antage, at enhver udførligere Motivering af det Skridt, ſom vi her have tilladt os at foreſlaae, og af ſelve Adreſſens Indhold vil være overflødig. Tunge Tider ere gaaede hen over Danmark; men det danſke Folk har i denne Prøvelſens Tid ikke opgivet Troen paa ſig ſelv og paa en lykkelig Fremtid, og det holder urokkelig faſt paa et Haab, ſom ikke kan tilintetgjøres hos Noget, det være ſig Mand eller Kvinde, Hvi eller Lav, i hvis Bryſt der ſlaaer et danſk Hjerte. Dette Haab vandt fornøyet Liv og Hylde ved Beſtemmelſen i Pragerfredens Artikel 5, og det blev kraftigt ſtyrket ved Hans Majestæts Udtalelſe i Throntalen